

מ"ת 4968/07/22 - מדינת ישראל נגד חאלד כלאבוני, אושר אוריאל אואקנין, יוסף אריש, מאור בן דוד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 4968-07-22 מדינת ישראל נ' כלאבוני (עציר) ואח' 07 ספטמבר 2022

לפני
המבקשת

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד מיטב דגן ואיהב נופל

נגד

המשיבים

1. חאלד כלאבוני (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד ניר זנו, זהבה קרן וקארין אטיאס
2. אושר אוריאל אואקנין (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אייל אוחיון
3. יוסף אריש (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד סתיו הלפרין
4. מאור בן דוד
ע"י ב"כ עו"ד שמשון וייס

החלטה

1. ביום 04.07.22 הוגש נגד המשיבים כתב אישום בד בבד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים על פי סעיף 21 לחסד"פ [סמכויות אכיפה-מעצרים] התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"). בעניינו של משיב 4 הבקשה היא על פי סעיף 48 לחוק.

הדיונים בבקשה נדחו פעמיים וביום 30.08.22 התקיים הדיון בבקשה.

2. בו ביום הסכים ב"כ של משיב 1, המשיב העיקרי בפרשיות אשר לו מיוחסים כל חמשת האישומים שבכתב האישום למעצרו עד תום ההליכים וכך נעשה.

לעניינו של משיב 1 ייאמר כי מטבע הדברים בשל מעורבותו הנטענת בכל הפרשיות ההחלטה הנוכחית תתייחס למעורבותו, אך כל אמירה או קביעה בעניינו תיעשה אך ורק לדיון בעניין האחרים ואך מובן שלא תיזקף לחובתו.

3. באת כוחו של משיב 3 הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו, אך עתרה לשחרורו בערובה עוד בטרם קבלת תסקיר מעצר (מטעמים שיפורטו להלן), תסקיר שהתבקש שירות המבחן לערוך בעניינו בישיבה קודמת.

4. בא כוחו של משיב 4 ששחרר עוד בשלבי החקירה על ידי בית משפט השלום והמדינה עותרת להארכת התנאים שנקבעו בעניינו עד תום ההליכים המשפטיים, טען להיעדרן של ראיות לכאורה ומשכך דרש כי בית המשפט ישחררו ללא תנאים.

5. בא כוחו של משיב 2 עתר לשחרורו בשל כך שאין בנמצא ראיות לכאורה להוכחת אשמתו.

6. כתב האישום מייחס למשיבים כאמור חמישה אישומים: הראשון שבהם המיוחס לכל המשיבים ואף לנאשם נוסף ששחרר (אליאב לטן) ועניינו התנהל בהליך נפרד ניסיון שוד בנסיבות מחמירות על פי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") יחד עם סעיף 25 לחוק, קשירת קשר לביצוע פשע על פי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין וטשטוש סימני זיהוי של רכב על פי סעיף 413ט לחוק.

האישום השני מיוחס למשיב 1 בלבד ואילו האישום השלישי המיוחס גם למשיב 2 מאשימו בקשירת קשר לפשע ושוד בנסיבות מחמירות, על פי הסעיפים המפורטים לעיל.

האישום החמישי מיוחס למשיב 1 בלבד וההחלטה הנוכחית אינה מתייחסת אליו. האישום הרביעי מיוחס למשיב 1 ובו הוא מואשם, בנוסף לעבירות קשירת הקשר לביצוע פשע, בהתפרצות לבנין על פי סעיף 407(א) לחוק העונשין והחזקת כלי פריצה לפי סעיף 409 לחוק.

7. ניסיון השוד נשוא האישום הראשון התרחש ביום 29.05.22 בסמוך לשעה 15:35 כאשר הקשר לביצועו החל משעות הבוקר של אותו יום. המשיבים והאחר עקבו אחר המתלונן, סוכן תכשיטים, אשר אסף במקומות שונים בתל אביב תכשיטים בשווי של 100,000 דולר כאשר הם נוסעים על שני אופנועים, אפור ושחור, ומצוידים ברכב קיה לבן.

החבורה הציבה את רכב הקיה על ידי משיב 3 באופן שחסם את דרכו של המתלונן, ומשהאחרון עצר את רכבו הגיעו משיבים 1 ו-4 על האופנוע האפור הנהוג על ידי משיב 4 ואילו משיב 2 הגיע למקום רכוב על האופנוע השחור.

משיב 1 עוטה כפפות על ידיו ובידו פטיש היכה על חלון הרכב במטרה לנפצו, אך המתלונן הצליח להימלט עם רכבו מהמקום.

בשוד שבוצע על פי האישום השני שדדו המשיבים 1 ו-2 מהמתלונן שבאישום הראשון, ביום 27.04.22 בסמוך לשעה 14:24 ליד הבורסה ברמת גן בהסתייעם באופנוע השחור מזוודה ובה 5 ק"ג זהב בערך של כ-220,000 דולר.

המתלונן החזיק במזוודה בידו, המשיבים התקרבו אליו עם האופנוע, תפסו את המזוודה, הוציאו אותה מידי ונמלטו עם האופנוע.

ההתפרצות המיוחסת למשיבים 1 ו-2 התרחשה במחסן חלפים בחולון ביום 05.06.22 בסמוך לשעה 18:40. השניים כשהם מצוידים בכלי פריצה (דיסק חשמלי פטיש ועוד) ניסרו את סורגי המחסן ונכנסו פנימה, אך בשל אזעקה שהופעלה והגעתה של ניידת משטרה נמלטו מבלי שהצליחו לגנוב דבר.

8. נאמר לאחרונה בבש"פ 831/22 **יאסר אלטוחי נ' מדינת ישראל** (02.03.22) כי:

"נקודת המוצא לדון בבקשות מעצר עד תום ההליכים היא ההוראה שנקבעה בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק

המעצרים). סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מורנו, כי אין לעצור נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, אלא אם ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות שמיוחסות לו, ואם אין בנמצא חלופת מעצר הולמת שבכוחה לאיין את המסוכנות שנשקפת ממנו (בש"פ 9487/17 מדינת ישראל נ' עסאלה, פסקה 13 (07.12.2017)). לצורך בחינת קיומן של ראיות לכאורה, נדרש בית המשפט לבחון האם יש בראיות הגולמיות פוטנציאל הוכחתי, שמספיק כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה. בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת הנכונות של בית המשפט לשקול חלופת מעצר מתקיימת "מקבילית כוחות"; ככל שעוצמת הראיות גבוהה, תקטן הנכונות לבחון חלופת מעצר, ולהפך. בהתאם, כאשר ישנן ראיות נסיבתיות שקושרות את הנאשם לעובדות כתב האישום, אך מתנוסס סימן שאלה בנוגע לעוצמתן המצטברת, או שיש בהן חוסר או חולשה, נדרש בית המשפט לשקול האם ניתן להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים או שניתן להסתפק בחלופת מעצר (בש"פ 2577/19 מדינת ישראל נ' אבו חדיר, פסקה 18 (15.04.2019); בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 והאסמכתאות הנזכרות שם (26.10.2015)).

עוד נאמר זה מקרוב בבש"פ 5624/22 אלעד בן חמו נ' מדינת ישראל (30.08.22) אמירה המתאימה לסוגיה שבתיקנו:

"כאמור, בשלב זה אין בית המשפט נדרש לבסס את הכרעתו בהתאם לרף הראייתי שיידרש במשפט הפלילי עצמו, קרי הוכחה מעבר לספק סביר, אלא די בכך שהתביעה תציג ראיות שיש בהן פוטנציאל סביר להביא להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי (ראו למשל: בש"פ 3161/10 מדינת ישראל נ' מהרבנד, פסקה 14 (02.05.2010)). על בית המשפט לבצע הערכה ראשונית ולכאורית של סיכויי ההרשעה בעבירות המיוחסות לנאשם, המתבססת על חומר הראיות הקיים באותה העת, שעל פיו תיבחן השאלה האם יש בראיות הגולמיות פוטנציאל הוכחתי אשר די בו כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143-146 (1996); בש"פ 2563/19 ניאזוב נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (18.04.2019); בש"פ 4698/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (16.08.2020); בש"פ 4444/22 מהרי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (05.07.2022)).

.....

כידוע, בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת הנכונות של בית המשפט לשקול חלופת מעצר, מתקיימת "מקבילית כוחות"; ככל שעוצמת הראיות גבוהה, תקטן הנכונות לבחון חלופת מעצר, ולהיפך. בהתאם, כאשר ישנן ראיות נסיבתיות העשויות לכאורה לקשור את הנאשם לעובדות כתב האישום, אך יחד עם זאת מתנוסס סימן שאלה בנוגע לעוצמתן המצטברת או שיש בהן חוסר או חולשה מסוימים, נדרש בית המשפט לשקול האם ניתן להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים או שניתן להסתפק בחלופת מעצר (ראו: בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 והאסמכתאות שנזכרו שם

26.10.2015); בש"פ 2577/19 מדינת ישראל נ' אבו חדיר, פסקה 18
(15.04.2019)."

9. ליבת הראיות הנסיבתיות שבתיקנו עולה מדו"חות עוקבים אשר עקבו אחר משיב 1 וצילומים שצילמו ומסרטוני מצלמות אבטחה שנתפסו בחקירה ועיבודן של ראיות אלה בדו"חות צפייה ובתמונות שהופקו מהן. הללו הוצגו בפניי ובחנתי אותן אחת לאחת. הראיות כוללות זיהויים של המעורבים בפרשה על ידי אנשי העיקוב והסרטונים שנתפסו ודו"חות זיהוי של שוטרים נוספים.

בנוסף נסמך זיהוי המשיבים על פריטי לבושם, קסדות האופנוע שחבשו לראשיהם והאופנועים השחור והאפור בו נעשה שימוש בחלק מן המעשים.

לאישום הראשון בו נטלו חלק משיבים 2 ו-4 על פי הנטען בכתב האישום והבקשה נצפו השניים רוכבים על אופנוע (קטנוע) שבבעלותו של משיב 2 שמספרו 65325001 ו-13093502 שבבעלות משיב 1 בשעות שונות של היום במקומות שונים כאשר הם חובשים לסירוגין קסדה שחורה וקסדה שחורה ואדומה וכאשר הם בחברתו של משיב 1.

במקביל לזמנים שבהם נצפים המשיבים 2 ו-4 יחדיו, נמצא המתלונן במקומות קרובים ועל סמך סימני זיהוי המבוססים על זיהויים של הקסדות והאופנועים, בהם אף צילומי פניהם ולו באופן חלקי, אך המאפשר זיהויים.

עולה מחומר הראיות כי טענות המבקשת כי שני האופנועים זהו בפועל בעת ביצוע ניסיון השוד (למרות שמספרי הזיהוי שלהם מקופלים), כי משיבים 1, 2 ו-4 במהלך כל שעות העיקוב באותו יום נסעו על שני האופנועים שצוינו לעיל ואף אחד אחר מלבדם לא עשה כן, כי משיב 2 זוהה נוסע על אופנוע שמספרו מסתיים בספרות 001 ומשיב 4 על אופנוע שמספרו 502 הינן טענות נכונות.

בנוסף משיב 2 מזוהה בפועל במקום בעת ביצוע ניסיון השוד ואילו משיב 4 זוהה במהלך המעקב אחר המתלונן. המשיב 2 בחר לשמור על זכות השתיקה זכות העומדת לו, אך יש לה משקל כידוע בבחינת הראיות לכאורה לחובתו ואף לשאלת ההצדקה למעצרו.

אכן יש קושי מסוים אותו מעלה סנגורו של משיב 2 והוא כי באחת הפעמים בהן נצפה מרשו היא חבש קסדה שחורה אדומה ובאחרות קסדה שחורה. העוקבים לא דיווחו כי ראו שהמשיבים מחליפים קסדות, עובדה זו פועלת לזכותו של משיב 2, אך אין עסקינן לטעמי בכרסום של ממש בראיות לכאורה וזאת בשל טענתה הנכונה של התביעה שתמיד המשיבים 2 ו-4 זוהו במהלך המעקב אחר המתלונן ובמהלך ניסיון השוד עם אותן שתי קסדות ולא אחרת.

משיב 4 זוהה לאחרונה טרם ניסיון השוד כשעה לפניו בשעה 14:43, אך גם כאן הנני מקבל את עמדת המאשימה כי בנסיבות בהן הלה נראה במקום ביצוע המעשה עם משיבים 1 ו-2 וכך גם משעת הבוקר, וכאשר חזותו החיצונית על מאפייניה של השודד שלא זוהה בעת ביצוע השוד, דומה לזו של משיב 4 שדי באלו להקים ראיות לכאורה לזהותו. בנוסף נראה משיב 4 על ידי דו"חות העוקבים למחרת המעשה בחברת משיבים 1 ו-2 צופה על חנויות תכשיטים ומשרדי החלפת כספים. משיב 4 באמרתו בחקירה מיום 21.06.22 לא זכר את תנועותיו ביום ביצוע העבירה, סרב בחקירות אחרות (מיום 20.06.22) ועוד, להשיב משנשאל על פגישתו במשיב 1 כל אלו יש בהם להוסיף נדבך לראיות הלכאוריות כנגדו. כך גם העובדה שבעת שנעצר נתפסו ברשותו של משיב 4 גז פלפל, פטיש וכפפות (באופנוע השייך לו).

10. לאישום שעניינו שוד מזוודת הזהב מזוזה לעמדתי משיב 2 כמשתתף במעשה במידה מספקת. האופנוע בו עשו שימוש במעשה הוא אופנועו (מסמך מ"ז) ושימש אותו לפי דו"חות העוקבים ודו"חות התנועה שקיבל בשל שנסע בו כאשר מספרו מקופל יומיים קודם לכן, קסדה דומה בחזותה לבנה שחורה שעשה בה שימוש בשוד נתפסה בביתו משנעצר ובאירועי האישום למעשה ליד הבורסה ליהלומים. שוטרים (מזכרים ק"ח וק"ט) זיהו את משיב זה נוהג על האופנוע.

השימוש של השוטר יניב אושרי (להבדיל מהשוטרת הדר גזית) לגבי זיהויי בביטוי "בסבירות גבוהה מאוד" להבדיל מ"וודאות" ביטוי בו הוא משתמש לזיהוי של משיב 1 יש לו משקל מה, אך אזכיר כי זיהוי הפנים אינו עומד לבדו ויש עוד ראיות לחיזוקו וכי הננו בשלב של ראיות לכאורה ולא בהליך העיקרי. בנוסף יש לציין כי בגדיו של משיב 2 ובגדיו הייחודיים באופן יחסי (חולצה שחורה וציור לבן עליה) בהם עשה שימוש בעת המעשה ואת שהותו בצוותא עם משיב 1 על פי דו"חות העוקבים בימים 30.05.22 ו-31.05.22 בתצפיות על חנויות תכשיטים וצ'ינג'ים.

11. הקשר עם משיב 1 בכל הנוגע למשיב 2 במעשים ובתצפיות שהוא עורך, יחד עם ראיית דנ"א שנמצאה בקסדה שנפלה מאופנועו על פי הנראה בסרטון האבטחה, קסדה אדומה שחורה, יחד עם שמירתו על זכות השתיקה יש בהן בנסיבות הפרשיה כולה לקיים מצוות ראיות לכאורה גם לאישום ההתפרצות בו הוא מואשם אף אם הקסדה היא חפץ נייד כפי שטען בצדק סנגורו.

12. הנני קובע אפוא כי בעניינם של משיבים 2 ו-4 יש בנמצא די והותר ראיות לכאורה לבסס את אשמתם. מסקנה זו משמעותה בעניינו של משיב 4 כי יישאר בתנאים אותם קבע בית משפט השלום, עד תום ההליכים המשפטיים.

13. לגבי משיב 2 סבורני כי הצטברות כל המעשים המיוחסים לו מצדיקים מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים אף בהינתן היעדר עבר פלילי. עם זאת מאחר ולא הושמעו בפניי (בכתב או בע"פ) טיעונים בעניין זה, לא נטענה טענה לחלופת מעצר או בחינתה ולא עלתה לדיון שאלת ההצדקה לתסקיר מעצר אשאר שאלות אלה לדיון הקבוע בהמשך בפני מותב המעצרים.

14. בטרם סיום הדיון בעניינו של משיב 2 אדרש לטענה שהעלה בדבר העבירה שיוחסה לו. האם גניבת מזוודת הזהב מידיו של המתלונן משכללת עבירת שוד בנסיבות מחמירות כפי שיוחסה לו או שמא עבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין בלבד.

אפנה לפסיקה בעניין זה כפי שצוינה על ידי המדינה בטיעוניה ואוסיף ואפנה לספרו של יעקב קדמי "הדין בפלילים" חוק העונשין, הדין בראי הפסיקה, חלק שני (מהדורת תשס"ו-2005) מעמ' 753 ואילך.

אינני סובר שבנסיבות תיקנו יש משקל ממשי לשאלה זו על מעצרו של המשיב, אך דומה שהפסיקה קובעת שזהות העבירה תיקבע על סמך הנסיבות המיוחדות של המקרה. אציין שיש גישה שנמצא לה ביטוי בפסיקה (גם בספרו של י. קדמי) המאפשרת הרשעה בעבירת שוד על פי כל מידה של כוח המופעל בנטילת החפץ הנגנב ובלבד שהשימוש בכוח תרם להשלמת משימת הגניבה (עמ' 757 בספר).

העיקר הוא, שהנני סובר ששאלה זאת אין צורך שתוכרע בשלב זה, בנסיבות הפרשה בכללותה שבפניי ותגיע שעתה במסגרת ההליך העיקרי.

15. משיב 3 כמצוין לעיל, הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו. משיב זה מבקש להשתחרר ממעצרו עוד טרם קבלת תסקיר מעצר ועיקר טיעונו הוא טענת אפלייתו לעומת משיב 4 ונאשם נוסף בשם אליאב לטן שכתב אישום עם בקשה להארכת תנאיו שנקבעו בבית משפט השלום הוגשו בבית משפט זה. שני האחרים שוחררו, יש לציין, על ידי בית משפט השלום בשלב החקירה (המשיב לטן בישיבת 28.06.22), ערר שהוגש על ידי המדינה נדחה.

באת כוח המשיב 3 טענה שבהינתן העובדה שמרשה ושני האחרים הואשמו רק באישום אחד השניים האחרים נטולי העבר הפלילי שוחררו ומרשה במעצר יוצרת חוסר שוויון.

הטענה מושכת את הלב, אך באת כוח המשיב 3 עצמה עמדה על הבדל ממשי העומד לחובת מרשה והוא עברו הפלילי המכביד מאוד המחזיק 8 הרשעות בעשרות רבות של עבירות בהן עבירות רלוונטיות ביותר לשאלת מעצרו; בעבירות רכוש, אלימות ו-3 עבירות של הפרת הוראה חוקית על פי סעיף 287 לחוק העונשין המצביעות על החשש ליתן בו אמון.

בנוסף אינני מסכים לטענת ב"כ משיב 3 שנסיבות השתתפותו באישום המיוחס לו באישום הראשון קלות מאלה של השניים ששוחררו. אמנם הוא "רק" חסם דרכו של המתלונן בכביש, אך עסקין במעשה בצוותא ואשמו של כל אחד מהמשיבים זהה. כולם נכחו במקום ועשו מעשים לביצוע העבירה, כל אחד על פי חלקו ועל פי הקשר שנקשר ביניהם.

לסיום אציין שטענת אפליה היא אמנם טענה שיש לה משקל בהחלטה אם לעצור או לשחרר משיב, אך אין היא עומדת לבדה ויש לשקללה בין שלל השיקולים הנכונים לעניין.

אינני מקבל את טענת משיב 3 ואינני מורה על שחרורו בשלב זה.

לאחר כתיבת ההחלטה ובטרם חתימתה התקבל תסקיר המעצר בעניינו של משיב זה ו"בקצירת האומר" אציין שלטעמי אין התסקיר מבשר טובות, אך כאמור, לא נשמעו טיעוני הצדדים לגביו ויחליט בכך מותב המעצרים.

בהסכמת הצדדים ההחלטה תפורסם במערכת "נט המשפט" לידיעתם.

התיק קבוע להמשך דיון בבקשה בעניינם של משיבים 2 ו-3 ליום **14.09.22** שעה **10:00** כקבוע בהחלטתי מיום 30.08.22.

המשיבים 2 ו-3 ישתתפו בדיון באמצעות היועדות חזותית.

ניתנה היום י"א אלול התשפ"ב, 07 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.

רענן בן-יוסף, שופט